

ZASE TA ŠKOLA

Ahoj a vítejte zpět ve škole, je tu nový školní rok a s ním i nové číslo časopisu Bág!l!

V tomto vydání se budeme věnovat především handicapovaným. Nabídnout Vám můžeme hned dva rozhovory a třeba i článek týkající se organizací, které postiženým pomáhají. V neposlední řadě také chceme alespoň trochu podpořit našeho spolužáka Honzíka Houdka, který nedávno vydal svou sbírku básní. V čísle najdete rozhovor s ním a také pozvánku na jeho autorské čtení. A tím zdaleka nekončíme.

Zároveň hledáme posily našeho redakčního týmu! Pokud byste tedy chtěli do Bág!lku jakkoliv přispívat, není nic jednoduššího, než si třeba promluvit s některým členem naší redakce a ten Vám řekne vše, co budete chtít vědět. Nebo rovnou přijďte na redakční schůzku – scházíme se v pondělí po sedmé hodině.

Tak hezké počtení!

Dej si kávu, pomůžeš druhému!

„A zjistili jste si, jaké má vaše vysněné povolání uplatnění?“ Přesně tuto větu jsme ve škole slyšeli snad každý a ne jednou. Snažíme se tedy zkombinovat naše sny a vysněná povolání s realitou, ve které žijeme. Každý si to své místo bude muset vydobýt, ať už více, či méně tvrdě. Jsou tady ale lidé, kteří mají ten boj o hodně těžší než většina z nás. A to lidé se zdravotním postižením. Pro tyto lidi je často mnoho povolání nedostupných.

V poslední době se objevují takové zajímavé projekty. Anebo bych měla říci jednoduše, že se objevují nová pracovní místa, která jsou vytvářena výhradně pro osoby se zdravotním postižením. Jak již bylo řečeno, lidé se zdravotním postižením mají malou šanci si najít zaměstnání, třebaže projevují velkou snahu o to, stát se soběstačnými. Proto dalo hlavy dohromady pár všímavých osob a vznikla kavárna Café MARTIN v Praze.

V této kavárně, která funguje necelého půl roku, pracují lidé s mentálním nebo kombinovaným postižením. Před tím, než začali v kavárně pracovat, prošli kurzem, kde se naučili to, co je jejich pracovní náplní. Tato kavárna však není jedinou. V Praze naleznete minimálně další dvě. Součástí jedné kavárny je i pekařství a malá knihovna. Tato činnost umožňuje zaměstnat více postižených lidí.

My ostatní, kteří máme to štěstí a jsme zdraví, můžeme takovéto projekty podpořit návštěvou těchto kaváren a tím se alespoň trochu podílet na těchto projektech. Odměnou nám bude nejenom dobrá káva, ale i pocit, že jsme spoluúčastníky dobré věci.

Kristýna Nováková

Rozhovor s nadějným hráčem kuželek a Bocciu Standou Merunkou

Jeden ze sportů, kterému se věnuješ, jsou kuželky. Jedná se o ty „klasické“ kuželky, jak je známe?

S: Ano, jsou to kuželky. Přesně to jsou ale ruské kuželky.

A v čem se ruské kuželky liší od klasických kuželek?

S: Koule je zavěšená na ráhnu a dohromady je tam devět kuželek. Ta koule se vezme a hodí se do oblouku. Je samozřejmě přivázaná na řetězu. Někdy se tomu také říká šibenice.

Jak jsi se k tomuto sportu dostal?

S: Přes tatínka. Sportovat jsem začal už někdy ve třetí třídě na základní škole. Prvním sportem, který jsem začal hrát bylo Boccia. Za Handicap Sport Club Velké Meziříčí jsem začínal hrát.

Chodíš někde trénovat? Jak častý tento sport vyžaduje trénink?

S: Trénuje se v Novém Veselí, na základní škole, ale teď moc netrénujeme. Není na to dost času.

Jezdíš také na nějaké soutěže?

S: Ano. Soutěží se za kraje. A potom se už postupuje do celorepublikového kola.

Probíhá i nějaké mezinárodní kolo?

S: Jednou bylo. To jsem hrál s jednou Angličankou. Bylo to tady u nás, v Česku.

A jaký je tvůj největší úspěch?

S: Můj největší úspěch je třetí místo na olympiádě dětí a mládeže.

Takže ty jsi třetí nejlepší hráč ruských kuželek v České republice.

S: Ano.

A to máš nějakou taktiku, jak všechny porazit?

S: Ne, nemám. Vůbec žádnou.

Máš nějaký vytyčený cíl? Jakého největšího úspěchu by si chtěl v kuželkách dosáhnout?

S: Zatím ještě ne.

Kromě kuželek tedy hraješ ještě hru Boccia. Jsou ještě nějaké další sporty, kterým se věnuješ?

S: Hrál jsem bowling. Teď se už neohnu až úplně k zemi, takže už to hrát nemůžu. Takže jen Boccia.

Ještě jsem dříve házel míčkem do dálky. To bylo ale jen do dvanácti let, takže to teď už také nemůžu. Teď bych mohl jen hod kouli, oštěpem nebo diskem. A to bych teda nedělal. (smích) Já se znám. U toho bych se zranil a bylo by to ještě horší.

Sport pro tebe tedy hraje velmi důležitou roli.

S: Spíše zábavnou.

Takže neplánuješ se tím v budoucnu živit, že bys jezdil po olympiádách a vyhrával jednu soutěž za druhou?

S: No, olympiády, to nevidím tak růžově. Spíš jen na té nižší úrovni to vidím.

Chtěl by si vzkázat něco našim čtenářům?

S: Aby se podívali na naše stránky www.hscvm.cz nebo na www.iskvysocina.cz.

Děkuji za rozhovor.

Věra Švomová

TÝM

ŠÉFREDAKTOR - Jakub Augusta
ŠÉFREDAKTORKA - Věra Švomová

REDAKTOŘI
- Adéla Novotná
- Petra Tomiczková
- Pavla Řádková
- Anežka Vacková
- Kristýna Nováková

GRAFIKA
FOTO
- Igor Máčel
- Tomáš Bláha

Boccia

Tradiční sport pro atlety, kteří jsou kvůli svému tělesnému postižení odkázáni na invalidní vozík. Cílem hry je dostat míč co nejbližší k cílovému míčku.

Od roku 1984 se tento sport řadí mezi paralympijské sporty, jemuž se věnují sportovci z více než 50 zemí světa.

ÚVOD	1
DEJ SI KÁVU, POMŮŽEŠ.	1
ROZHOVOR SE STANDOU MERUNKOU	2
ROZHOVOR S JANEM HOUDKEM	3
ORGANIZACE PRO POMOC POSTIŽENÝM	5
AWAKENINGS	5

ROZHOVOR s Janem Houdkem

Honzík Houdek je jedním z odvážných, kteří se vydali na dlouho cestu i se svým vozíčkem. V rozhovoru s ním a jeho asistentem Petrem se dozvíte, jaké těžkosti a slasti jejich cestu doprovázely.

Podíval ses už někdy předtím do zahraničí?

Honzík: Dvakrát nebo třikrát jsem byl s rodinou v Itálii.

Takže školní výlet s takovýmto programem poprvé?

Honzík: Mé dosavadní školní výlety spočívaly v objížďení hradů a zámků se základní školou, takže ano.

Jaké byly tvé největší obavy? Nebo tvé maminky.

Honzík: Největší obavou bylo, abych se vůbec dostal do autobusu. Je fakt, že jsem měl s tímto vždy problém a strach, jestli se vůbec někam dostanu. Ale naštěstí se to zvládlo s velkou zásluhou Petra a pánu řidičů, kteří byli moc ochotní.

Takže ses nejvíce bál, jaký bude kde přístup?

Honzík: Ono celkově, když jsem na vozíku, tak se musím obávat, neboť kdybych se neobával, zachoval bych se nezodpovědně vůči tomu postižení, které mám. Takže obavy být musí.

Pohyb po Francii byl velmi namáhavý i pro nás chodce. Jak jsi toho zvládal ty?

Honzík: Pro mě to bylo taky namáhavý. Člověk si řekne, sedět na zadku a nic nedělat, ale divil by se, jaká je to dřina. Ale i přes malé komplikace to stálo za to.

Například jaké komplikace?

Petr: Největší problém byl najít toaletu pro invalidy.

Hledali jste ji dlouho?

Honzík: Tak tři čtvrtě hodiny.

Petr: A někdy jsme třeba ani nenašli pro handicapované. Za Notre-Dame jsme čekali půl hodiny v dešti, abychom zjistili, že je tam jeden pisoár a malinkatej záchod, kam se Honzík sotva vešel.

A přitom by člověk očekával u turistické atrakce typu Notre.-Dame bezbariérový přístup.

Honzík: No, já už to nepředpokládal. Z vlastní zkušenosti vím, že někde ten přístup prostě není.

Petr: Ale mě to překvapilo dost. Třeba v metru byla stanice pro handicapované s tím, že se tam bez problémů dostanou. A stejně jsme odtamtud odjížděli po eskalátoru, neboť k výtahu vedla asi 4 km dlouhá podzemní chodba a ještě naprosto

anarchisticky označená. Francouzsky jsme se doptávali na záchody a oni nás pomocí šípek odkázali na terasu asi 20 metrů nad zemí. Jako šlo by tam jít na záchod, ale rozhodně by to nebylo hygienický vůči těm lidem pod námi. Člověka překvapilo označení stanice pro vozíčkáře, když má pak takové problémy vůbec se dostat ven. Francouzi mají tohle silně na háku.

Honzík: Je pravda, že na tohle musí brát člověk s postižením mnohem větší zřetel.

Petr: Ale to nikde nezjistíš, protože Francouzi nemají nikde k takovým informacím přístup. Možná mají piktogram, ano, pro invalidy, ale nějaký návod, to už ne. Šípka tudy k výtahu, ale nikde žádný výtah. Nikde nic. Třeba ve čtvrti, kde je všechno nový a moderní, bych to čekal přístupnější.

Honzík: Tady se ukázalo, jak je důležité, aby měl člověk při cestování oporu. Není to jen o penězích, blízké si za ně nekoupíte.

V porovnání s českým metrem, které se ti líbí víc?

Honzík: Myslím, že to se nedá jednoznačně říct.

Petr: České metro je lepší v tom, že se do něj dostaneš, horší je dostat se do vagonu. Ve Francii se skoro nedostaneš do metra, ale do vagonu je to v pohodě, když už tam sjedeš.

A co mě osobně nejvíce zajímá, je výstup na Eiffelovu věž. Dostal ses tam bez problémů?

Honzík: Tak tam jsem jel výtahem. To byl taky zážitek, protože takhle přeplněný výtah už jsem dlouho nezažil.

Petr: No teď, jak se Eiffelova věž opravuje, tak ze dvou výtahů funguje jen jeden. No a já jsem obešel 3 pylony, než nás správně odkázali k tomu s přístupem pro invalidy. Zde jsme vlastně dostali přednost. Trošku jsme naznačili, že spěcháme a ten pán nás protáhl až úplně dopředu, což nevím, jestli může. No a pak ještě nastal problém s nožem, ale ten jsme si schovali v suvenýrech a stejně jsme jeli nahoru hned prvním výtahem, který přijel. No a dolů jsme se vlastně dostali ještě dřív než třída, což jsme využili k prohlídce parkových úprav okolo věže a setkání s vojáky.

Pře, to je poprvé, co jsi dělal někomu podobný doprovod?

Petr: Takhle daleko jo, ale jinak vloni jsem byl s Matějem ze sekundy na výletě. No a tak jsme se vydali na túru a i když to Matěj svědomitě zvládal, tak jsem ho někde musel trochu poponášet. Ale jinak poprvé, nedělám tuhle práci nějak dlouho, takže ještě nebyla příležitost.

A jaké máš teď na celou Francii vzpomínky?

Petr: Jo, dobrý. Já už jsem v Paříži byl, když jsem na Bigy studoval. A tak pro mě to bylo prakticky zopakování si výletu s jistou dávkou zodpovědnosti navíc. A původně jsem se toho trochu obával, ale nakonec to bylo bez problémů. Ze začátku se nám třeba do autobusu nastupovalo trochu obtížně, ale pak jsme to vychytali naprosto suprově. Klobouk dolů před Honzíkem. Teď víme, že už se příště dostaneme, až zas budeme chtít někam jet.

A poslední věc, na kterou se musím zeptat, je největší zážitek. Co bylo nejlepší?

Honzík: Tak můj největší zážitek je asi ta Eiffelova věž. Myslím, že tenhle výlet se nebude jen tak opakovat. A i když se ještě někdy někam podívám, tak nebude úplně na chlup stejný. Tak jsem rád, že jsem to mohl zažít.

Petr: Tak celý ten výlet byl velký zážitek a já jsem si ověřil, že se dokážu postarat i o cizího člověka, když na to přijde. A i když jsem hned v prvním hotelu zapomněl nějaké věci, tak se to dalo řešit. Nevím, jestli by mě Honzíkova maminka pochválila, za to, jak to měl Honzík srovnaný v baňohe. Ale to ověření, že se dokážu postarat i o někoho jiného, i když mám občas pocit, že se nezvládnou postarat ani sám o sebe. A nejvic se mi líbily uličky v oblasti Sacré-Coeur. Tam je to takový klidný, od toho všeho v centru. Jsou to příjemný, stíněný uličky, není tam lomos a hluk, i když je to nad jednou z nejhlučnějších ulic vůbec.

Děkuju za rozhovor a doufám, že tenhle výlet pro vás nebyl posledním.

Adéla Novotná

AUTORSKÉ ČTENÍ

JAN HOUDEK

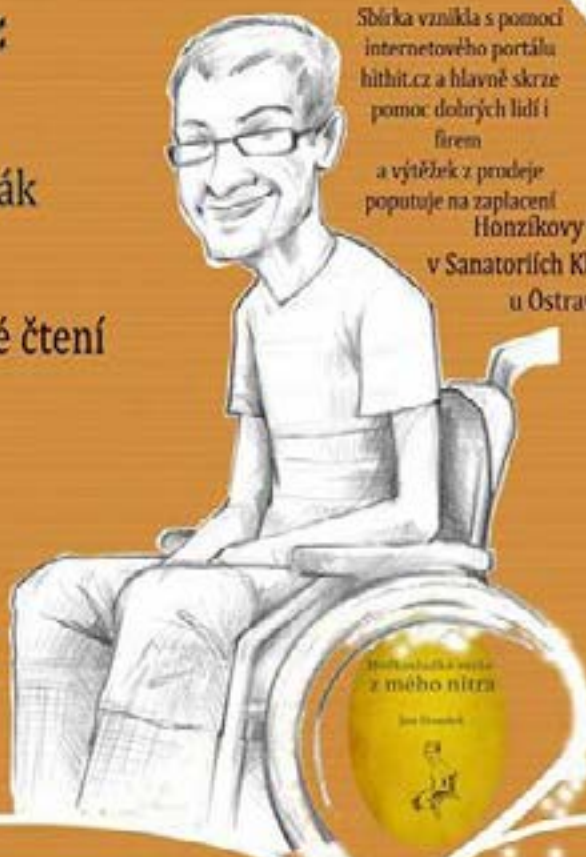
+

HUDEBNÍ DOPROVOD:

Magda Sirschová & Jenda Novák
(zpěv) (piano)

vedení básnické sbírky a autorské čtení
z čerstvě vydané knihy:

Hořkosladké
verše z mého nitra

Sbírka vznikla s pomocí
internetového portálu
hithit.cz a hlavně skrze
pomoc dobrých lidí i
firem
a výtěžek z prodeje
poputuje na zaplacení
Honzíkovy léčby
v Sanatoriích Klimkovic
u Ostravy

• všechny srdečně zveme ve •

čtvrtek 9. 10. 2014 v 17⁰⁰

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

KNIHOVNA

MATĚJE JOSEFA SYCHRY

Knihy jsou již dnes k zakoupení v knihkupectví DM centrum (u bazénu) a antikvariát Mlha (ZR)

Awakenings (ČSFD 87%)

Je sobotní večer a já projíždím seznamem sestřiných filmů. Název Awakenings mě svým způsobem bouchne do očí - film pro dnešek je tak vybrán.

Sleduji příběh obyčejného chlapce Leonarda, který přestává být obyčejným ve chvíli, kdy se u něj projeví příznaky podobné nemoci, jako je Parkinsonova choroba. Nemoc se stupňuje.

Po několika letech se objevuje doktor Malcolm, zapálený biolog, jenž všude doma (lednička není výjimkou) pěstuje léčivé bylinky. Kde jinde získá práci, než v ústavu pro pacienty, trpící stejnou chorobou, jako mně už známý Leonard. Bývají na okraji společnosti, lékaři zde dlouho nevydrží, protože nikdo z nich nepromluví ani slovo. Dokonce se ani nepohne. Už desítky let.

Mrazí mě stejně jako Malcolm, procházejícího nemocniční chodbou plnou soch. Malcolm však pochopí, že tito lidé žijí svým vnitřním životem, že vnímají, ale jinak a jiným způsobem, než my. Nalezne také Leonarda a snaží se s ním navázat kontakt. Podaří se.

Po této zkušenosti Malcolm začíná bojovat o „probuzení“ všech lidí v ústavu. Používá lék na léčbu Parkinsonovy choroby. Lidé „obživnou“! Přestastní a zároveň vyděšení zjišťují, že jsou o několik desítek let starší, než si pamatují. Že se svět změnil. Vyslovují opravdová moudra a popisují všem své pocity, když ještě nenastal čas jejich probuzení. Konečně si začínají užívat života!

Po několika dnech však vzniknou problémy. Vedlejší účinky spjaté s užíváním léku jsou příliš nebezpečné, jak pro probuzené, tak pro okolí. Léčba je vysazena. Obyvatelé ústavu upadají znovu do nekonečného spánku...

Tlačí se mi slzy do očí, když sleduji závěrečné titulky, které oznamují, že Malcolm po této zkušenosti nechal biologie a začal se plně věnovat ústavu. Že se mu podařilo lidi několikrát probudit, ale už nikdy to nebylo tak účinné, jako poprvé...

Nejvic mě však dostává závěrečný titulek: **PODLE SKUTEČNÉ UDÁLOSTI.**

Anežka Vacková

ORGANIZACE PRO POMOC HANDICAPOVANÝM

Na světě jsou miliardy lidí. Denně se rodí tisíce lidí a spousta z nás si neuvědomuje, že každý z nich může mít určitou vadu, určitý handicap. Každou minutu někdo projde kolem člověka na vozíku bez toho, aby si vlastně sám pro sebe řekl, že by měl danému člověku pomoci.

Nejde o to, že je to neznámá osoba s nepřízní osudu, ale o to, že se v dnešním světě najdou lidé, kteří mají srdce na správném místě, a kteří pomáhají. Naštěstí, takových lidí jsou desítky, možná i stovky nebo tisíce, po celém světě. Souhrnně se jim říká „Organizace pro pomoc handicapovaným“ a je jich opravdu široké spektrum. Jsou to organizace, které pomohly a stále pomáhají tělesně postiženým lidem bez ohledu na pohlaví, věk nebo již zmiňovaný handicap. A právě některé z těchto organizací bych vám v tomto článku chtěla představit.

Spolek TREND vozíčkářů Olomouc je organizace s posláním napomáhat těžce tělesně postiženým občanům a vytvářet podmínky pro prosazování rovnocenného postavení člověka s fyzickým a kombinovaným postižením ve společnosti. Hlavní důraz však není kladen na sociální zabezpečení, ale na vytvoření rovnoprávných podmínek, ve kterých se budou moci i občané se zdravotním postižením o sebe postarat sami, případně s pomocí svých osobních asistentů.

Český svaz tělesně postižených sportovců se snaží představit sportovce s tělesným postižením jako osoby, které mohou díky sportovní činnosti žít aktivní a plnohodnotný život, a tím pozitivně podporovat integraci a odstraňovat zábrany. Mimo jiné tato organizace pomáhá dospělým osobám s tělesným postižením zapojit se do pravidelné sportovní činnosti.

Sdružení META je sdružením přátel, rodičů a především pacientů se střídavým onemocněním (Gaucherova choroba, Fabryho choroba,...). Hlavním cílem je poskytnout základní informace o tomto typu onemocnění srozumitelnou formou a poskytování příležitosti k výměně zkušeností, sdílení pocitů i vzájemné psychologické podpoře.

Život bez bariér od roku 2004 pomáhá zdravotně postiženým a seniorům odhalit jejich potenciál a znovu se začlenit do společnosti. Snaha napomáhat vychází z individuálních možností, představ a přání jednotlivých klientů. Sdružení usiluje o to, aby se každý, kdo jej osloví s žádostí o radu či pomoc, setkal s odpovídající odezvou a aby obdržel veškerou pomoc potřebnou ke kompenzaci jeho zdravotního omezení.

Za tyto a nespočet dalších organizací bychom měli být vděční, ať už známe někoho se zdravotním postižením nebo ne.

Radka Tlustošová